

Instituter og Aktieselskaber under Eigningen efter Formue og Leilighed. Hvad angaaer det under Nr. 39 af Udvalgets Mindretal stillede Forslag, da gaaer det ud paa at føre denne Paragraf tilbage til det Indhold, som den havde i det oprindelige Udkast. Det angaaer den deelvise Afgiftsfrihed, som hidtil har været indrømmet tjenstgjørende og pensionerede Militære for den dem tillagte Gage eller Pension. Udvalgets Fleertal har meent, at der, efter hvad der er oplyst ved Sagens Forhandling i det andet Thing, ikke er Grund til at føre denne Paragrafs Indhold tilbage til det, som det var i det oprindelige Lovudkast.

Sad: Efter det Udfald, som Afstemningen har faaet i denne Sag, skal jeg for mit Vedkommende ikke mere fortsætte den Strid, der har været ført, skjøndt den naturligtvis her lod sig reise paany i Anledning af Bestemmelserne om Vedtægten; men det er naturligt, at de Herrer, der tidligere have stemt imod mig, ogsaa have taget dette under Overveielse, og al Tale derom vil altsaa være unyttig. Jeg skal derfor nu kun, naar der bliver Tale om Lovens endelige Vedtagelse, tillade mig at stemme imod den, da jeg troer, at der er kommet saadanne Principer ind i den, som jeg for mit Vedkommende ikke kan bidrage til at føre videre.

Hvad angaaer de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til dette Affnit, da staae de deels i en absolut Forbindelse med mine tidligere Forslag, og deels ere de af den Natur, at jeg nu idetmindste skal frasalbe dem; dog maa jeg i saa Henseende gjøre en Undtagelse med Hensyn til Forslaget under Nr. 39. Alle de Endringsforslag, som jeg saaledes har stillet under Nr. 29, 30, 32, 34, 37, 40, 41, 42 og 43, skal jeg altsaa tillade mig at frasalbe og kun fastholde Endringsforslaget under Nr. 39. Om dette Endringsforslag udtalte den ærede Ordfører nylig, at det sigtede til at føre en Bestemmelse tilbage i Loven, som fandtes i den, dengang den blev forelagt i det andet Thing af Indenrigsministeren. Det er fuldkommen rigtigt, at Principet er det samme, men jeg har dog tilladt mig en Modifikation. Den eneste Indvending, jeg nemlig har hørt mod dette Forslag, en Indvending, som jeg dog nu skal

tillade mig at paavise fører til ganske mærkelige Resultater, er den, at de Militæres Gageringsforhold nu engang vare ordnede med denne Afgiftsfrihed for Die, og det gik derfor ikke an, forinden de militære Gageringsforhold vare omordnede, at beskatte dem. — Jeg siger, at denne Indvending er noget besynderlig, thi ligeoverfor en Lov, som vi temmelig nylig have vedtaget, og som først iaar er traadt i Kraft her i Kjøbenhavn, nemlig Indkomststatsloven, var der Ingen, der havde denne Betænkelse, og ifølge den svare nu de Militære i Kjøbenhavn Indkomststat; de svare, ligesaa vel som alle Andre, personlige kommunale Afgifter. Nu er det besynderligt, at de Militære i Kjøbenhavn skulde kunne taale det, og de Militære i Provindsbyerne derimod ikke. Der er dernæst en Betragtning, som forekommer mig meget mærkværdig, den nemlig, at man med den allerstørste Lethed af Verden har behandlet Eiendomsfatterne og flyttet dem omkring, hvorimod man har haft stor Betænkelse ved at indføre en Skat, som dog kun vil ramme efter Indkomsten og derfor jo i og for sig ikke kan siges at ramme Noget for haardt. — Jeg har desuden af Hensyn til, at det kunde være muligt, at den lovgivende Magt, som har med de militære Gageringsforhold at gjøre, kunde sige: „Ja, naar de Militære nu skulle beskattes overalt, vil det være en Grund for os til at omordne deres Gageringsforhold,“ udsat den af mig foreslaaede Ophævelse af denne abnorme Skattefrihed til at træde i Kraft til den 1te Januar 1865. — I den Mellemtid, der saa vil blive, vil den lovgivende Magt, som har med disse Sager at gjøre, og som vi jo ikke kunne indlade os paa, kunne tage sin Bestemmelse; vor Forpligtelse er det, hvad de personlige Skatter angaaer, at paalægge dem efter en eensartet Regel, og det er ganske sikkert allerede Meget, forekommer det mig, naar vi til en Tid slyde denne vor Ret og Forpligtelse tilside; men at gaae videre end at indrømme en vis kort Tid, i hvilken det kan blive muligt for den anden lovgivende Magt, til hvilken jeg sigter, at tage det Hensyn, som den maaffee vil, til vor Bestemmelse i denne Lov, forekommer mig uforsvarligt som Medlem af dette Folkething.